

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 232.461 van 6 oktober 2015
in de zaak A. 215.690/XIV-36.392**

In zake: XXXX
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Koen Clonen
kantoor houdend te 2600 Berchem (Antwerpen)
Fruithoflaan 124/14
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de LOKALE POLITIEZONE 5385
NOORDOOST-LIMBURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Erik Schellingen en Christophe Bodvin
kantoor houdend te 3740 Bilzen
Stationlaan 45
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 27 april 2015, strekt tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de politieraad van de politiezone Noordoost-Limburg van 9 februari 2015 waarbij werd besloten tot stopzetting van de procedure houdende invulling van het ambt van korpschef van de politiezone Noordoost-Limburg.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 30 september 2015.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thomas De Burchgraeve, die *loco* advocaat Koen Clonen verschijnt voor verzoeker en advocaat Christophe Bodvin, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is hoofdcommissaris van politie en oefent het mandaat uit van korpschef van de lokale politie van de politiezone Maasland. Dit mandaat is het laatst hernieuwd voor een periode van vijf jaar met ingang van 8 november 2011.

3.2. Op 10 december 2013 stelt verzoeker zich kandidaat voor het mandaat van korpschef van de lokale politie van de politiezone Noord-oost-Limburg.

3.3. Op 10 februari 2014 beslist de politieraad van de politiezone Noordoost-Limburg “om voorlopig geen beslissing te nemen over de uiterste datum waarbinnen de selectie dient te gebeuren”.

3.4. Op 14 februari 2014 beslist het politiecollege F.C. aan te wijzen als waarnemend korpschef van de politiezone Noordoost-Limburg met ingang van 1 maart 2014.

3.3. Op 9 februari 2015 beslist de voornoemde politieraad de procedure houdende invulling van het ambt van korpschef stop te zetten. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“[...]

Gelet op volgende gegevens:

- De politiezone Noordoost Limburg wordt sedert 01-03-2014 geleid door CP [F.C.], waarnemend korpschef. CP [F.C.] fungeerde in het verleden ook reeds als plaatsvervangend korpschef van de politiezone bij tijdelijke afwezigheid van de toenmalige korpschef HCP [J.N.]. De raad heeft doorheen het afgelopen jaar mogen vaststellen dat CP [F.C.] dit mandaat uitoefent met de nodige gedrevenheid en draagkracht, naar grote voldoening van zowel de bestuurlijke overheden als de interne organisatie. Hij kent de visie van de bestuurlijke overheden en draagt deze uit met oog voor de eigenheid van de eigen politieorganisatie, de middelen en capaciteit;

- De werking van een politiezone wordt, zoals elke overheid, beïnvloed door maatschappelijke evoluties. De economische recessie in het algemeen maar ook onder meer de gevoelige stijging van de patronale bijdragen voor de ambtenarenpensioenen in het bijzonder hebben een ernstige impact op de financiële draagkracht van de politiezone en leggen een bijkomende druk op de werking ervan. In financieel moeilijkere tijden moet er voorzichtig worden omgesprongen met nieuwe uitgaven en zeker al met de invulling van personeelsfuncties, gezien dit blijvende wederkerende kosten zijn. Het gegeven dat CP [F.C.] momenteel de functie van waarnemend korpschef naar grote voldoening vervult, doet dan ook terecht ernstige kritische vragen rijzen omtrent de noodzaak van de onmiddellijke invulling van het mandaat van korpschef. De raad stelt vast dat de nood tot onmiddellijke invulling van het mandaat van korpschef via externe werving niet meer actueel en financieel-economisch momenteel ook weinig verantwoord is;

- Voornoemde economische evolutie is overigens niet alleen van toepassing op de lokale politiezones. Zo wordt al verschillende jaren bespaard op de werking van de fédérale politie, hetgeen ook een impact heeft op de werking van de lokale politie die bepaalde steun, die vanuit de federale politie zou kunnen geleverd worden, zelf moet beklijven. Daarnaast worden de politiezones geconfronteerd met nieuwe taken zoals door de invoering van de Salduzwet (en de uitbreiding die ingevolge de Europese regelgeving ter zake nog op komst is). Deze evoluties zetten de politiezone aan op zoek te gaan naar de meest efficiënte beheers- en organisatiestructuren om niet alleen een kwaliteitsvolle basispolitiezorg te blijven garanderen, maar ook te versterken. Niettegenstaande de gesprekken tussen de zone en de PZ Maasland op dat vlak, op het behoud en actualiseren van het bestaande samenwerkingsprotocol na, niet onmiddellijk iets concreets hebben opgeleverd, blijft onderzoek naar mogelijke schaalvergroting, via een doorgedreven samenwerking en/of het creëren van synergiën en/of fusies tussen de zone en mogelijke andere zones of entiteiten, nog steeds actueel. Het getuigt van zorgvuldig bestuur om de mogelijkheden hiertoe nog niet volledig uit te sluiten en de nodige

openheid te behouden om verdere opportuniteiten te onderzoeken. De raad erkent dat een onmiddellijke nieuwe invulling van het mandaat van korpschef de mogelijkheden hiertoe mogelijk kan hypothekeren, waardoor deze onmiddellijke invulling niet meer aangewezen is;

Bij beslissing van 10-02-2014 werd bepaald om voorlopig geen beslissing te nemen over de uiterste datum waarbinnen de selectie dient te gebeuren. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur in het algemeen en de rechtszekerheid en de rechtsbescherming van de betrokken kandidaat in het bijzonder gebieden het bestuur een zo groot mogelijke transparantie aan de dag te leggen en binnen redelijke termijn een uiteindelijke beslissing ter zake te nemen. Het gaat niet op om de kandidaat blijvend in het ongewisse te laten over de al dan niet verderzetting van de onderhavige procédure;

Gelet op de discretionaire bevoegdheid van de politieraad om een opgestarte selectieprocedure al dan niet verder te zetten;

Gelet op bovenstaande ernstige en bij elkaar aansluitende motieven;
[...].”

Dit is de bestreden beslissing.

IV. Ontvankelijkheid van de vordering

4. De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring.

5. Vooralsnog bestaat er geen noodzaak om over de opgeworpen ontvankelijkheidsexcepties uitspraak te doen. Een onderzoek van en een uitspraak over de opgeworpen excepties zou alleen nodig zijn indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is.

V. Schorsingsvoorwaarden

6. Krachtens artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan de schorsing van de tenuitvoerlegging slechts worden bevolen onder de dubbele voorwaarde dat de zaak te spoedeisend is voor een behandeling ervan in een beroep tot nietigverklaring en indien minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden.

VI. Spoedeisendheid

Standpunt van verzoeker

7. Verzoeker voert aan dat hij de enige kandidaat is voor de invulling van de functie van korpschef en dat zolang de overheid geen korpschef benoemt, een onwettige situatie blijft bestaan. Het “tijdelijke lapmiddel” dat wordt geboden door het aanstellen van een waarnemende korpschef mag niet worden gebruikt als excuus om geen korpschef te benoemen, noch om ernstige inspanningen te doen om zo snel als mogelijk een korpschef aan te stellen. Volgens verzoeker is de beslissing spoedeisend “aangezien de situatie met de tijdelijke aanstelling van een waarnemend korpschef zo snel mogelijk ongedaan moet worden gemaakt en er zo snel mogelijk een nieuwe korpschef moet worden aangeduid.” De noodzakelijke verderzetting van de procedure vindt volgens verzoeker niet alleen steun in de wet maar belangt hem ook persoonlijk aan. Hij stelt dat zijn huidig mandaat ten einde loopt op 8 november 2016 en dat hij dus binnen zeer afzienbare tijd een nieuwe functie (als korpschef) dient te zoeken. Indien verzoeker het beloop van de procedure tot nietigverklaring dient af te wachten, dan zal hij - in het geval later een vernietiging tussenkomt - niet meer kunnen kandideren voor de thans beoogde functie omdat deze allicht zal zijn ingevuld door een andere kandidaat of dat hij verplicht was een andere functie te aanvaarden en hij dus niet (meer) zal kunnen postuleren voor de geambieerde functie bij de verwerende partij, waarbij hij verwijst naar de verplichte aanwezigheidstermijn in een nieuwe functie. Hij betoogt voorts dat door de overheid een onwettige situatie wordt gecreëerd door het aanstellen van een waarnemend korpschef zonder dat een ernstige inspanning wordt gedaan om de functie van korpschef in te vullen. Dit leidt er volgens verzoeker toe dat de beslissingen van de waarnemend korpschef om die reden allemaal in rechte kunnen worden betwist. Aangezien de aanstelling van de waarnemend korpschef volgens hem onregelmatig is, zijn al zijn beslissingen dat immers ook, zodat het voor zich spreekt “dat dit een gigantisch risico inhoudt voor het goed bestuur en voor de rechtsgeldigheid van alle beslissingen die worden genomen binnen het korps”.

Door het verderzetten van de procedure tot aanstelling van een korpschef, maakt de overheid een einde aan de onwettige situatie. Het niet-schorsen van de bestreden beslissing zou daarentegen leiden tot een langdurige situatie van rechtsonzekerheid, zowel voor verzoeker als voor het hele korps. De politiezone moet volgens verzoeker “dan ook tegen zichzelf beschermd worden en haar beslissing moet zo snel mogelijk worden geschorst zodat deze risicovolle situatie wordt ontijdend en het gevaar op onbestuurbaarheid wordt ingeperkt”. Aangezien alle beslissingen van de waarnemend korpschef volgens verzoeker “op heden op losse schroeven staan, zijn de gevolgen daarvan niet te overzien. Indien elke beslissing die hij neemt wordt aangevochten of de mogelijkheid inhoudt te worden vernietigd omdat zijn aanstelling onregelmatig is, leidt dit de facto tot een onbestuurbaarheid van het hele korps, gelet op het feit dat de korpschef de werkelijk leiding over het korps uitoefent”. Dergelijke onzekerheid mag niet langer dan absoluut noodzakelijk in stand worden gehouden en de schorsing van de tenuitvoerlegging is hiervoor volgens verzoeker het meest aangewezen middel.

Beoordeling

8. Overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State moet het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten [bevatten] die, volgens de indiener ervan, de spoedeisendheid verantwoorden die ter ondersteuning van dit verzoekschrift wordt ingeroepen”. Hetzelfde is te lezen in artikel 8, 4°, van het procedurereglement kort geding van 5 december 1991. Dit houdt in dat het aan verzoeker toekomt aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat de zaak spoedeisend is, gelet op de gevolgen van een - voortdurende - tenuitvoerlegging van het bestreden besluit.

Voorts kan luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing worden gevorderd “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, noodzakelijk in een enig verzoekschrift samen met de vernietiging. Met deze regeling heeft de wetgever precies de situaties willen verlaten waarbij

“geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St. Senaat*, 2012-13, nr. 5-227/1, 13). Bovendien mag een nieuwe vordering worden ingediend, indien die steunt op nieuwe elementen die de spoedeisendheid van deze vordering rechtvaardigen (artikel 17, § 2, derde lid, gecoördineerde wetten op de Raad van State).

Uit wat voorafgaat, volgt dat niet zal volstaan te stellen dat de doorlooptijd van een annulatieprocedure te lang duurt of dat het resultaat van een annulatieprocedure niet kan worden afgewacht.

9. De spoedeisendheid moet in hoofde van verzoeker bestaan. Gevolgen voor derden, zoals de verwerende partij zelf, kunnen de spoedeisendheid bijgevolg niet aantonen. Het argument van verzoeker dat zolang er geen korpschef is aangewezen maar een waarnemend korpschef is aangesteld, een onregelmatige situatie bestaat - wat volgens verzoeker kan leiden tot, samengevat, een gevaar op onbestuurbaarheid van het politiekorps - kan aldus niet nuttig ter adstructie van de spoedeisendheid worden aangevoerd. Zulks toont immers niet aan dat verzoeker door dit risico ten aanzien van de bestuurbaarheid van de politiezone, zich persoonlijk in een toestand bevindt “met onherroepelijke schadelijke gevolgen”. Voorts hangt verzoekers argument dat een onwettige toestand is gecreëerd door het aanstellen van een waarnemend korpschef “zonder dat een ernstige inspanning wordt gedaan om de functie van korpschef in te vullen”, strikt genomen samen met het onderzoek van de grond van de zaak. Het kan aldus de spoedeisendheid niet rechtvaardigen. De gegrondheid - minstens de ernst - van de middelen en de spoedeisendheid zijn immers afzonderlijke voorwaarden.

10. Verzoeker voert voorts ook aan dat zijn huidig mandaat afloopt op 8 november 2016 en dus binnen zeer afzienbare tijd een nieuwe functie als korpschef zal moeten zoeken. Hij argumenteert dat, indien hij het beloop van de procedure tot nietigverklaring moet afwachten, hij niet meer zal kunnen kandideren voor de thans geambieerde functie.

De Raad van State merkt te dezen op dat, wie deelneemt aan een selectieprocedure, er rekening mee moet houden dat hij niet de geambieerde functie verwerft en dat hij dus, bij gebreke daaraan, een andere wending aan zijn loopbaan moet geven dan de geambieerde. Dit feit op zich toont niet uit zichzelf aan dat verzoeker daardoor in omstandigheden verkeert die de zaak spoedeisend maken. Het komt derhalve aan verzoeker toe om aan te tonen dat in zijn geval bijzondere omstandigheden ertoe nopen anders te oordelen en dat hij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing onmogelijk kan ondergaan in afwachting van de uitspraak te gronde.

Het eerste argument ter adstructie van zijn standpunt is dat volgens verzoeker de geambieerde functie allicht al zal zijn ingevuld door een andere kandidaat vóór de eventueel tussen te komen vernietiging van de thans bestreden beslissing. De Raad van State overweegt ter zake dat dit standpunt in wezen impliceert dat de politieraad voorafgaand, de functie van korpschef opnieuw heeft vacant verklaard. In die hypothese heeft de thans bestreden beslissing evenwel in elk geval geen nadelige gevolgen meer, los van de terechte vaststelling van de verwerende partij dat niets belet dat verzoeker in die hypothese zich opnieuw kandidaat stelt. Verzoeker kan aldus in deze door hem aangedragen hypothese, nog steeds zijn ambitie pogen te realiseren. Hij toont bijgevolg niet - *in concreto* - aan waarom de door hem aangevoerde hypothese van dien aard zouden zijn dat hij het resultaat van de procedure te gronde hierdoor niet kan afwachten.

Ook het tweede argument overtuigt de Raad van State niet. De door verzoeker gevreesde onmogelijkheid om nog te kunnen kandideren voor de geambieerde functie omdat “hij verplicht was een andere functie te aanvaarden en

[...] dus niet (meer) zal kunnen postuleren voor de geambieerde functie bij de verwerende partij (cf. de verplichte aanwezigheidstermijn in een nieuwe functie)”, kan zich immers pas voordoen indien de eventuele vernietiging van de bestreden beslissing zou gebeuren, nadat verzoeker onderwijl is aangewezen voor een (her)nieuw(d) mandaat. Los van de vraag of deze vrees in dit geval niet eerder zou volgen uit het vrijwillig opnemen van een ander (hernieuwd) mandaat - en aldus los staat van de gemiste kans om alsnog korpschef bij de verwerende partij te worden en, bijgevolg, van de bestreden tenuitvoerlegging van de stopzetting van de selectieprocedure - komt dit door verzoeker als een nadelig gevolg beschouwd, over als potentieel en toekomstig van aard, die de schorsing van de bestreden beslissing geenszins kan verantwoorden, nu verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt dat gelet op de duur van de procedure ten gronde, deze hypothese zich zal realiseren. De vrees voor het niet meer kunnen kandideren voor de geambieerde functie eenmaal een beslissing ten gronde tussenkomt, komt de Raad van State in deze stand van het geding derhalve hoe dan ook als voorbarig voor. De Raad van State bedenkt hierbij dat verzoeker eraan voorbij lijkt te gaan dat luidens artikel 17, § 1, tweede lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, een vordering tot schorsing kan worden aanhangig gemaakt “op elk moment” en dus niet meer, zoals in de voorheen bestaande regelgeving, in een enig verzoekschrift samen met de nietigverklaring. Hoewel het indienen van zo een “enig verzoekschrift” zeker nog is toegelaten druist het in tegen de geest van de nieuwe wetgeving. Met deze nieuwe regeling heeft de wetgever immers precies de situaties willen verlaten waarbij “geen enkele bijzondere gebeurtenis vereist dat de Raad van State zich bij spoedeisendheid over de zaak die haar [hem] wordt voorgelegd uitspreekt”. (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-227/1,4). De spoedeisendheid “zal worden vastgesteld wanneer de verzoeker het resultaat van [de] procedure [ten gronde] niet kan afwachten om zijn beslissing te verkrijgen, op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl. St.* Senaat 2012-2013, nr. 5-227/1,13).

Uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker niet aan de hand van concrete gegevens duidelijk maakt waarom hij niet alsnog zijn ambitie om

korpschef bij de verwerende partij te worden zou kunnen realiseren ingeval het voorliggende beroep tot vernietiging finaal wordt ingewilligd.

Met nieuwe argumenten die door verzoeker voor het eerst ter terechtzitting worden bijgebracht, houdt de Raad van State tot slot geen rekening.

11. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat er sprake is van spoedeisend.

Conclusie

12. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing worden toegewezen.

VII. Rechtsplegingsvergoeding

13. Wat de respectieve vraag van de partijen tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft, wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

VIII. Anonimisering

14. Verzoeker vraagt de anonimisering van het arrest, bij de publicatie ervan.

15. Luidens artikel 2 van het koninklijk besluit van 7 juli 1997 ‘betreffende de publicatie van de arresten en de beschikkingen van niet-toelaatbaarheid van de Raad van State’ kan bij de publicatie van de beschikking of van het arrest de identiteit van natuurlijke personen, op

uitdrukkelijk verzoek van een natuurlijke persoon die partij is bij een geschil dat bij de Raad van State aanhangig is, worden weggelaten.

De vraag wordt ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt de vordering.

2. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker weggelaten.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zes oktober tweeduziend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Johan Pas,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Johan Pas

Geert Debersaques